

ليکوال : افتخار الله افتخار

Ketabton.com

لنډه كيسه

باجي

د کتاب پيژنده

نوم بي کوره پيغله / لنډه کيسه

ليکوال افتخارالله افتخار

ايډيټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتني ډن ا.ر افتخار

بيا کتنه واعد منگل

تاريخ 19.09.2023

واټساف 00989908400450

https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوک نه لري حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشري شوي کيسې

۱ رنډی / لنډه کيسه

۲ سپيڅلي ښځه / لنډه کيسه

۳ ماته منظوره ده / لنډه کيسه

۴ د ښځې خور سره / لنډه کيسه

۵ بي کوره پيغله / همدا اثر

ان شاء الله دا لړۍ به جاري ساتم ستاسې د مينې او پښتنو ته د سمو لارښوونو لپاره

زه به هميشه قلم د خير لپاره پورته کوم...

قلم ته ځای افتخار زړه کې ورکه

دايره يي کور کې له ټوپکه تاو کړه

دالی

((خپل گران کشر ورور جمال ناصر شیرخان ته))

د رواجونو بنکار شوي

هاغه پيغلې چې د مينې او رواجونو بنکار شوي دي، حقيقت دا دی چې دوی ژوند په اوږه بار گرځوي. پښتو او غيرت ورته په خوله د شهادت گوته نېغه ايښي. که غږ يې وويست، يا شرم دی، يا مرگ. خو دا د پښتون قانون دی. گني اسلام حق ورکړی چې د خپلې خوښې نکاح تر لاسه کړي.

کيسه به يوه پيغله له ډيرو کنډوکپرو تېره کړي خو بيا هم... د ژوند په مزل کې هر قدم بايد ډېر په سوچ او فکر اوچت کړو. هسې نه چې سبا هره پيغله د صدرا غونډې بې کوره شي او دا يواځينی قدم دی چې نهه نوي فيصده له خطر سره مخ دی خو زه تنها گناهگاره صدرا نه بولم، دلته د همت غونډې ځوان هم بې همټي کړي. د پلار غونډې شان د لور په سر پيسې اخلي. د خاوند غونډې مرتبه په کلي کې د سړيتوب نوم نه لري او د ورور په شان قوت د خور...

له کيسې مې يو هدف نه دی چې تاسې يې تر لاسه کړئ. دلته راغلي ياست نو کيسه دقيق ولولئ! که کومه کمي په نظر درغله، نېغه يې را په گوته کړئ! او که څه مثبت نظرونه لرئ، هم نغد را وغږيرئ.

بي کوره پيغله نوم مې ځکه خوښ کړ چې زه زيات له داسې پيښو سره مخ شوی يم خو تر شا يې يوه وجه نه وي نو ځکه مې د همدې عنوان لاندې، پانې له زرينو کرښو ډکې او ستاسې مخې ته مې راوړې. ياده کيسه مې صرف په دوه مازيگرو کې پای ته رسولې. سره د ډيرو مصروفياتونو، اوس به ته فکر کوي چې افتخار لږ زيات ونه غږيده. سمه ده! همدلته قلم ږدم خو زه زيات نه يم غږيدلی...

دا ته محترم او دا بې کوره پيغله.

ستاسې خوږ ورور

افتخارالله افتخار

ورستی جوړه جامې يې په تناب واړولې، لامده لاسونه يې خپلې لويټې کې تاو کړل، بېرته راغله، لگن يې د لرگي زینې سره د کوتې دیوال ته سرچپه تکیه کړ. چالاکه کوتې ته ننوته، بېرته يې شا ته وکتل، د کورنۍ غړي يې په داسې حال کې نه و چې دې کوتې ته دې راشي.

تیزه لاره د شمښي بیټرۍ نه یې موبایل له چارجره راواخیست، د زوړ صندوق خواته یې په پخواني بالښت ډډه وهله، پښې یې په نرۍ توشک وغزولې، د موبایل ډیټا یې خلاص کړه، سیده واټساف ته لاره. سترگې یې خلاصې پاتې شوې:

- اففف دومره مسجې(پیغامونه)! او هو هیمه! ته خو سم لیونی یې.

د همت صفحې ته ننونه. د پیغامونو لوستل یې پیل کړل:

- زه د نورو هلکانو غوندې نه یم. وگوره کال برابرېږي ما تاسره دوکه کړې؟

- بس زما همدا وروستی پرېکړه ده. که په رښتیا مینه راسره لرې، نو نن ماښام ته راوځه، زه دې د سرک په سر انتظار کوم.

- او که را ونه وتې، نو ته ما سره هسې وخت تیروې. مینه نه کوي راسره. زه درته له سره تېر یم او ته مې کیسه کې نه یې...

داسې یې پرله پسې څو پیغامونه ولوستل، د صفحې بره سر ته یې وکتل، د همت واټساف انلاین و.

بیرته یې ولیکل ورته:

- گرانه! قسم دی چې مینه درسره لرم. ته ولې په ما شک کوي؟ ها؟

له هغې خوا سمدستي وایس(غریز پیغام) راغی:

- که دې مینه کوله، دا دې یوه میاشت کېږي چې درته وایم را ووځه. نور مې راپورې ملگري خاندې. وایې ساعتیري کوي درسره! ته هیڅ په ما غیرت نه کوي، مینه کې هر څه جایز دي خو داسې ښکاري چې ملگري مې رښتیا وایې. زه باید نوره خودکشي وکړم، ځکه ته ما سره وفا نه کوي. د خبرو په ورستی پړاو کې لږ جذباتي شو.

دې خبرو یې د صدرا مړه احساسات په خوځښت راوستل، تیره هفته وریاده شوه؛ چې د تنور سر پیغلو ملگرو یې خنداگاني ورپورې کولې. پیغور یې ورکاوه چې پلار دې سگوان ته ورکړي یې. د مازیگر نه ونیسه تر نیمې شپې پورې په کلي کې سپي جنگوي. سترگو کې یې اوبښکې ډنډ شوې،

شاوخوا يې نظر تېر کړ، د سکرين په لاندې برخه يې بره گوته کش کړه،
په غريز پيغام کې يې ورته وويل:

__ سمه ده گرانه! غوسه کېږه مه! مړه دې ستا دښمنان شي. خو دا راته
ووايه چې ستا کورنۍ به ما ومني او که نه؟

همت يې غريز پيغام ته د ښکلولو سټيکر (د احساس څرگندولو نښه) ورکړه،
غريز پيغام ورته راغی:

- واه! واه! واه! قربان دې شم صدرو! تا خو زه وگټلم. هيڅکله مې يقين نه
کيده چې ته دې مينه کې دومره قربانۍ ورکړې... او کورنۍ سره مې
غږيدلۍ يم. هغوی مشکل نه لري. اوس راته وخت ښايه! کله ما لپاره خپل
کور پرېږدي؟

صدرا په کيبورډ (ليکمن) باندې گوتې کينودې خو لږزې نيولې وې:

- سبا ماښام زمونږ د کلي نه وړاندې، د پاخه سرک سره نږدې پايې ته
راشه. دلته ډير څوک نه وي.

له دې ورسته دواړو سره ساعت - نيم گپ شف ولېږو. که څه خولې په
صدرا روانې وې، د همت په ډاډ وچې شوې...

وخت د هيچا انتظار نه کاوه. که پوهه يې لرله، گټه يې ترې اخيسته او که
ناپوهه و، ساعت يې تيره. خو گټونکي ساعتري نه دي.

وخت همدا چغه وهله خو پښتون پرې غوږ کون کړی و!

لمر د ځمکې په اخير کې سر ښکته کړ، تياري را خپرې شوې خو لمر د
پښتون غونډې نا اميده نه و. وخت يې ونيو خو سهار يې بيا سر را اوچت
کړ. دنيا ته يې ځان وښود. که ولويدم، سبا بيا پورته کيږم. همدا پيغام لمر
ټولې نړۍ ته ورکاوه خو پښتون بيا بيلچه په اوږه کړه. په زوی يې غږ
وکړ: نن ښوونځي ته مه ځه! د ډيري د لښتنيو پولې را وريبه! خلک پکې
غواگاني څری. ور يې بند کړ، له کوره ووت...

صدرا په منډه لور او د وښو څادر يې ورور ته راوړ:

- د پلار خبره منه وروره.

ورور يې وويل: نه! زه مخته (مکتب) ته ځم گني ناکام به شم.

مور يې ورغږ کړ:

__ ځه پولې را وريبه. ماليم (معلم) صيب ته به دې ډوډۍ وکړو، کامياب به
دې کړي!

د دې خبرې په اوریدو يې لور او څادر د صدرا له لاسه واخیستل او په خندا له کوره ووت.

صدرا جارو را واخیسته، ټول انگرې يې پاک کړ. نیمگري پاتې کارونه يې د کور تمام کړل. د هر کار کولو ورسته يې ځان موبایل ته رساوه. همت ورته ویلي و چې سر له مازیگره راوځه. زه دې په طمعه ناست يم. خو دې ورسره دومره زر نه منله. ویل يې چې لږه تیاره شي او د ماښام جمعې ته خلک روان شي، بیا میدان خالي کېږي. هله...!

صدرا ځان پوره امله کړ. آن هاغه لارې يې هم صافې کړې چې د تگ په وخت يې ورته مخه نیوله... هوبنیاره جینی وه خو بې ځایه مینې پښه وښویوله.

خو همدې يې فکر خراب کړی چې پلار مې د څو پیسو لپاره ولې زه داسې هلک ته کینولم چې ټول کلي کې د سگوانۍ نوم لري...؟

د وخت په تیریدو سره انتظار پای ته ورسید. د ماښام اذانونو فضا ونيوله. پلار يې جماعت ته روان شو. صدرا شکر په دې ادا کولو چې مشر ورور يې ښار کې کار کاوه. مور ته يې د اودس لپاره لوټه ډکه کړه او نور يې ځان جوړ کړ. کوچنی ورور يې چې مازیگر د لوبو لپاره تللی و، بیا نه و راغلی. نو دا ورته تر ټولو ښه موقع ښکاریده. مور يې په لمانځه ودریده. خپله يې تور حجاب، په بله کوټه کې له ځانه تاو کړ، موبایل کې يې همت ته پیغام پرېښود:

- بس دا دی درغلمه! چې کوم ځای مې درته ښودلی، هملته ولاړ اوسه.

هغه يې پیغام ته په جواب کې وویل:

- له څه وخته ولاړ يم، ته صرف را ووځه.

د صدرا مخ گرم شو، رنگ يې تغیر وخور، د زړه زربان يې خپله اوریدل. د کور له دروازي يې شاته وکتل، قدم يې بهر کړ، مخ يې ترې وگرځاوه، چابکه روانه شوه.

کوڅه کې یو — نیم کس غلي غلي ورکتل خو د چا هم خیال نه کیده چې څه روان دي؟ بېرته به خپل کار پسې روان و.

شل دقیقې يې پیاده لار ووهله، اخېر د همت څنگ ته ورسیده.

همت د صدرا په لیدو يې، له پښو ساه ورکه شوه، د ولاړ موټرسایکل په ټوله يې لاس کښنود، له خولې يې په هیجاني حالت کې ووتل:

- ته په رښتيا راغلي؟؟

صدرا ساه واخيسته:

- هو! خو بايد دلته په طمعه نشو. څه چې ځو. باقي خبرې به په لاره کو. زه ډيره ويريزمه همته!

همت په دواړو لاسونو سر ونيو، ځای په ځای، لکه د بي سوره وچورليد:
- او هو ته ليونۍ يې ها؟ زه تا چرته يوسمه ها؟ وگوره فکر کوم ساه رانه وځي. په ما څه چل کيږي. د بدن يو غړی مې په واک کې نه دی. دا خو دومره وړه خبره نه ده. شاوخوا يې وکتل څوک نه و.

د صدرا له سترگو اوښکو حرکت پيل کړ:

- دا ته څه وايي؟ زه خو ستا په مشوره راغلي يم. تا ويل کور کې مشکل نشته او...

همت يې خبره ونيوله:

- هي بس که د ليونۍ لوري! ما خو گف گنله. دا تينسته ولاکه دومره وړه خبره وي او زما يقين هم نه کيده چې ته دې داسې کم اصل کار وکړې.

صدرا د څپيري لپاره لاس پورته کړ:

همت وويريد. لکه په ټوپک يې چې ولې. شاته شو، بيا يې ورته لاسونه جوړه کړه:

- خير دی همته! دا وخت زه ډېره مجبوره يم. زه تا نه هيڅ نه غواړم. صرف له ځان سره مې بوځه او ومې ساته. بس همدومره.

همت لاسونه ځنډل، سوچ يې وکه خو کامياب نشو:

- گوره صدرو! زه ملامت يم، منم خو نه راسره تا کور کې مني او نه دا سپک او بي لارې کار. زه درنه ځمه. ته واپس کور ته لاړه شه. اوس هم وخت نه دی تللی.

صدرا ورته ډير مايوسه مايوسه کتل:

- همته زه گاونډيانو او خپلوانو کره هم بي اجازه نه يم تللي. بيا خو دا ډير لوی کار دی. ما بي مرگه نه قبولي. خير دې ما له ځان سره بوځه.

همت له جيب نه کيليانې راوويستي، د موټرسايکل خواته روان شو:

- زه دې له ځان سره نشم بولی. دا دې زه درنه لاړم چې په بله لانجه وانه وړم. عمومي سرک دی.

موٽرسايڪل بي چالان ڪه.

صدر ا ورمنڊه ڪره، پڻي بي ونيولي، زاري بي ورته وڪري خو هغه پريدي و. دا هر ڇه ورته توکي بنڪاريدي خو داسي نه وه، پوره خطر وه.

گهر بي ورڪه، په ضرب د څو ثانيو کي له سترگو پناه شو.

دي ڀيري اوبنڪي توي ڪري. د ژوند په ميدان، په مخڪي او ورسته تگ ناکامه ودريده، له ڀيري تنهائي او ژرا ورسته بي فکر وڪر.

ڪه واپس ڪور ته ڄم، ژوندي مي نه پرپردي. پلار مي دهڪان سري دي. تربوران به ورته وائي؛ په ڀيران بي بنځه ڪره. دا به د غيرت په جربو هماغه ڪار کوي چي څوڪ ڇه وائي ورته، او بيا خو د سگوان خاوند نه هم د سريتوب طمعه نشته...

په دري لاري کي ولاړه وه. يوه لار بنڪته، بله پورته، يوه ڪلي ته تللي وه. پورته بي لس شل قدمه واخيستل. هلته بي موبائل چالان د سرڪ په غاڙه کينود.

حرکت بي په لاندي لار پيل ڪر. ڪه اوس راپسي څوڪ راشي نو فکر به کوي چي پورته تللي او موبائل تري دلته لويدلي. هغوي به په دي دليل ٽول بره لاڙ شي. گوندي کوم ڪلي ته تللي. نور مي هسي هم ژوند ابو واخيست...

قدم بي د بنار په طرف ڪور ڪر خو د سرڪ نه ڊپر لري فاصله کي، چي کوم ڪليوال موٽروان بي ونه گوري، زر او سل فکرونه بي ذهن نيول خو يو هم بنه نتيجه نه ورکوله. په ڪري ڪار دومره پڻيمانه وه چي حد بي نه و.

پنڇه — شپڙ ساعته مزل ورسته بي د بنار رڻاگاني، له نيردي وليدي. شاوخوا بي نظر تپر ڪر، ڇه نه بنڪاريڊل. له کوچنيو تيرو په ڊکه ڄمڪه بي سر کينود. ستريا، ويري او بي خوبي بي ڀيره زر د خوب نري ته يوره.

خو ويرونڪي خوب بي وليده. د يوي چغي سره نڀغه را پورته شوه. شاته بي وڪتل، لمر سترگونه وهل. بيرته بي د بنار په طرف مخ ڪر، شونڊي بي د ژرا له لاسه نري نري ڪيدي. فضا بي له خولي يوه ٽپه واوريده.

د سحر لمر پر غرو را جگ شو

ژونده اوڀرو ته مي را خپڙه چي دي وڙمه

ويستلي حجاب بي په ڄان بيرته برابر ڪر، قدم وهنه بي پيل ڪره. ساعت — نيم پس بنار ته داخله شوه. حيرانه وه چي کوم خوا لاړه شي؟ ڇه وڪري؟

شين سهار وه. گڼه گونه هم كمه بنكاريده. د يو دوكان مخې ته، د لارې په سر كيناسته، سترگې يې بره نه پورته كولې چې څوك پكې اوبنكي ونه گوري. ناڅاپه يې مخې ته يو لسگون ولويد، زړه يې درزا شروع كړه، وويريده، خپل كور ور ياد شو. زړه يې وه چې په چغو چغو وژاري خو ځای مناسب نه وه. لږزې اخيستی لاس يې لسگون خواته حركت وكړ چې بل لسگون پرې را پرېوت. زر يې بيرته شاته كړ.

تر څنگ، لږه فاصله كې، يو څو ځوانانو د ريرې واله نه وريچې خوړلې. د هغوی غږ يې تر غوږ شو

- وگوره حجاب يې نوی دی. سوالگره نه ده. بل کار ته راوتې!

- هههه نه! نه! سوالگره ده، گني دلته نه كيناسته.

دربیم ځوان وريچې وخوړې، کتابونه يې له ريرې راپورته كړل، دوی ته يې جواب كې وويل:

- چې نېك گمان نشي كولای، نو شك هم مه كوی! او مه ورسره كار لرئ. دا د ژوند اصول نه دي.

پيسې يې وريجو واله ته وركړې، روان شو. دواړو ځوانانو سترگې بنكته كړې.

صدرا پيسې را واخيستي، له ځايه پورته شوه، زړه كې يې وويل:

- د څومره ډېرو انسانانو منځ كې دا ځناور څوك نه پيژني، ځكه چې لباس يې د انسان دی خو دننه مكمل وحشي دي...

فكر يې وكړ چې د سوال نه بهتره لار نشته خو حجاب مې نوی دی او مخې ته شپه را روانه ده. چرته به ځم؟ د بنار په يوه بله كوڅه ور دننه شوه، ځكه دلته انسانان وو خو لږ كم په نظر راتله. د كوڅې كونج كې يې يو نانوايي واله دوكان وليد، تيزه ورغله، ډوډۍ يې ترې را واخيسته خو بڼه و، هغوی څه ونه ويل. شاوخوا يې كتل، په يو کوچني سوالگر يې نظر پريوات، تر څنگ ورغله، نيمه ډوډۍ يې وركړه، سر يې ور بنكته كړ ورته يې وويل:

- د ورځې څو پيدا كوي؟

هغې له ډوډۍ كپ تاو كړ:

- سل، يو نيم سل، دوه سوه همداسې...

- او شپه چرته كوي؟

- خپل کور کې. نور چرته!

صدرا نيغه جټکه وخوړه، کوچنۍ يې له څنگ تير شو، له ځان سره يې وويل:

- څومره بختور دی! خپل کور لري که سوالگر هم دی، بايد شکر وباسي. زما غونډې خو بي کوره نه دي.

نيمه پوډۍ يې موتي کې تاوه کړه. وړې وه، خو زړه يې نه کيده.

تر مازيگره در په دره وگرځېده. يو څو روپۍ يې هم لاسته راوړې وې خو له دې ښار يې نوره کرکه کيده. په هرو لسو کسان کې يې اته کسه د هؤس تزي و.

د ښار له گڼې گونې لږه لري شوه. دلته اکثره کوڅې خالي خالي ښکاريدي. نور يې په پښو کې هم دمه نه وه. ټوله ورځ يې حجاب کې پټ مخ، ځوروله. زړه يې پکې تنگ وه خو مخ يې نشو ښکاره کولای. د لويې ناولې ويالې په سر په نيم متر پوخ ديوال کيناسته، فکر واخيسته، د بل انسان شتون يې حس کړ، ناڅاپه يې له ويرې لږزه وخوړه، سترگې يې پورته کړې.

تر څنگ ولاړ ځوان د هؤس په انداز وويل:

- له ډير وخته درته گورم. راځه ماسره اتاق کې يو څو ملگري دي. ښې پيسې به هم درکړو.

صدرا يې په ليدو حيرانه ودرېده، له پښو يې ساه وخته. همداسې يې سترگو ته ورته ځير ځير کتل...

ځوان بيا وويل:

- لکه چې ستا هم زړه دی. د هرې ويرې بي غمه اوسه. دوه ملگري راسره دي. ستا چې څنگه زړه وي، هماغسې به کو.

د صدرا له سترگو دومره اوښکې، هاغه وخت نه وې لويدي چې همت پريښوده. لکه دلته، دا ليدل ورته خوب ښکاريده. همداسې يې ځيري ته ورته ليدل.

په ځوان شيطان غلبه وکړه، يو دم يې جينۍ له لاسه ونيوله.

صدرا لاس ته وکتل، بيرته د نظر پورته کولو سره يې لاس هم پورته شو او دومره دروند يې د ځوان مخ ته راواچو چې په ټول ژوند کې به دا څپيره هيره نه کړي.

هغې يې لاس خوشي کړه، شاوخوا يې وکتل، سر يې ښکته کړ، روان شو.

صدرا دواړه لاسونه مخته ونيول او ښه په چغو چغو يې وژړل. کاش! چې پلار وژلي وای خو دې حالت سره نه وی مخ.

لاندې يې وکتل. د ويالې غاړې نه يې لوټه راواخيسته، همدې نيم مټري ديوال ته د پښو په څوکو مخامخ کيناسته. لوټه يې د ديوال په مخ کيښوده، له سترگو يې اوښکې ولويدې، لوټې ته يې حرکت ورکړ، ويې ليکل:

- دا هاغه سپيڅلی ښار دی چې يو ورور پکې د خپلې خور نه د زنا طالب وکړ.

او دا بيا هاغه ځوان دی، که خبر شو چې خور يې تبتيډلې يا به خودکشي کوي او يا به ليونی کيږي. څه عجيب تمثيلونه دا پښتانه کوي!

پاتې لوټه يې په موټې کې خاورې کړه، نيغه پورته شوه. همت ته يې زړه کې ښې ښيراوې وکړې. نور يې د ژړا له لاسه ستوني درد کاوه. په لويه کوڅه کې يې تنها قدم وهل پيل کړ.

فکر يې بل خوا لاړ، چې پلار مې ولې تر اوسه ورور نه دی خبر کړی؟ ايا د دې په خاطر چې کلي کې اواز ه خپره نشي...؟ ای هې پلاره! ستا لور خو، ته ټول قام او کلي ته ټيټ راوستې. ما ولې ځان وژنه ونه کړه...؟

همداسې سرگردانه روانه وه. له کوڅې، د ښار گڼې گونې ته داخله شوه. مازيگر لمونځ په قضا کيدو وو. د سرک په منځ يې يوه ښځه د درې ماشومانو سره وليده. شاوخوا يې نظر تير کړ بيا نيغه د سوالگرې تر څنگ ورغله، خوا کې يې د پښو په سر ورته کيناسته:

- تروري ته د شپې چرته ځي؟

خيرنې ښځې ماشوم ته پکې وواهه، مخ يې تاو کړ:

- کور ته ځم نور چرته لاړ شو؟

صدرا زړه کې خوشحاله شوه چې ځای خو مې پيدا کړ. بيا يې ترې پوښتنه وکړه:

- تروري! زه د شپې ځای نه لرم. ما خپل کور ته له ځان سره بوځي؟

خيرنې يو دم لاسي پکې په ځمکه کيښود. په دواړو لاسونو يې خبرې شروع کړي:

- ته په ما رشخند وهي؟ ته دې لباس ته وگوره! سمه ناوې ښکاري. څه پاسه تنگوه مو مه!

صدرا يې دواړه لاسونه ونيول، قسمونه يې ورته وکړل چې خای نه لرم. خپله ټوله کيسه يې ورته تېره کړه، خيرني بنځي سمدستي خپل څادر راټول کړه، دوه ماشومان يې خپله راوخيست او يو يې دې ته ورکړ، ورته يې وويل:

- چې داسې ده راخته چې خپل کور ته دې بوخم.

بنځه خوشحاله ښکارېده خو دا مخکې او صدرا ورپسې. له ښار په څنډ په ډيرو ډيرانونو، دپاسه د يو کيمپ کوڅې ته ننوتل. د کوڅې سره نږدې يې دروازه ووهله. يو پوخ عمر سړی چې غټه بادې يې لرله، ور خلاص کړ. خيرني بنځي ورته وويل:

- اخوا شه لار پريږده غټ سريه!

سړي د صدرا په ليدو ژبه په شونډو کې تاوه کړه. يو څلور قدمه پس خيرني بنځي، ماشومان په انگر کې له لاسه خوی خوشي کړل. هغوی له ځمکې سره ولږيدل. چغې يې کړې.

صدرا يې دې کړو ته حيرانه شوه. خپل غيږ کې يې ماشوم ته وکتل، بيا يې غږ تر غوږ شو:

- شموکۍ راشه! دا ناولي دې سمبال کړه. له کوتې نه دوه پخې پيغلې راووتې داسې ښکارېدې له په ټول ژوند کې يې چې خدا نه وي کړي، رامنډه يې کړه. يوې د صدرا له غيږ ماشوم واخيست او بلې له ځمکې دوه پورته کړل. دواړه د ماشومانو په ښکلولو شروع وکړه. بېرته په منډه کوتو ننوتې. صدرا د لوی انگر منځ کې، حيرانه ولاړه وه. خيرني بنځي په صدرا غږ کړل:

- هي جينۍ! دلته دننه راشه.

غږ سره يې په نه زړه کوتې ته دننه شوه. گوري چې بل د عمره پوخ سړی، چې تازه يې په گيره کې سپين راغلي وو، کټ کې ناست دی او خيرنه بنځه د ديوال خواته لباس بدلوي. صدرا چې دا حالت وليده، سترگې يې غټې غټې راووتې. بېرته په منډه په وتو شوه چې سړي پرې غږ کړل:

- بهر مه وځه!

خای په خای ودرېده

خيرني بنځي ورته مخ راتاو کړ. په داسې حال کې چې پرتوگابښ يې غوټه کاوه:

- جينی دا خپل کور وگڼه او هر څه خوره سکه(څکه). سرف (صرف) شپه په دغه کټ کې کوه. اشاره يې د سړي خواته وکړه.

سړی رانېغ شو، په صدرا رپ ولږيد، تر څنگ يې راغی، حجاب يې ورته له مخ لرې کړ.

يو دم خندا ونيو، شاه يې ورته راواړله.

صدرا فکر وکړ چې اوبو اخيستی، هر څه ته لاس اچوي. لکه چې ژوند مې د ځناورو په کور شو او اوس له پيښې تيښته نشته، نه راسره بله لاره. ماته خو قدم په قدم نوی غم همت راکړ. الله دې خوشحالی پسې وړند کړه! او پلاره! که تا چرته پيسو ته نه وي کتلي نو د سړي زوی ته به دې ورکړي وای...

سړي بيرته مخ راتاؤ کړ:

- جينی! له نننه پس، ته د دې کور مالکه يې.

خيرني ښځې خوله خبرې ته جوړوله چې ده پرې غږ کړ:

- خاموش!

هغې نه کړې خبره، هيره شوه. بېرته يو - دوه قدمه شاته لاړه.

صدرا يې له ولو ونيوله، تر ډبل بيت يې بوتله، يوه شيبه ولاړ و. بيا يې د ناستې ورته وويل، هغه کيناسته.

سړي ډېر په طبعيت خبرې شروع کړې.

- جينی! دلته چې څوک وينې، له دې ټولو ستا غوندي لار ورکه وه. دلته په امن خلک نه راځي، نو زه ډاډه يم چې لار درنه ورکه ده. تر ماښام به نور ماشومانو او جوني هم راشي. تقريباً لس پنځلسو ته رسيږي. دا زمونږ کاروبار دی، خو ته زړه مه خوره. تا بهر سوال کولو ته نه ليرم. ته ماسره همدلته پاتې کېږه. صرف زما زړه ساته او د دې سوالگرو حساب، هر يو چې پيسې کمې راوړلې، هم يې مور ته سزا ورکو، هم يې بچو ته. نو دوی ناکام دي چې ښار کې د خلکو پښو ته ولوېږي، تېښته هم نشي کولای. ټول مې دم کړي، او نه چاته حال ويلی شي. اوس دا ووايه! ته خو کومه ستونزه نه لري؟

صدرا لکه د بوت خاموشه ناسته وه.

بيا يې پرې په اوچت اواز غږ وکړ:

- ته خو به کومه ستونزه نه لري؟

صدرا جټکه وخوره، د نه په معنی يې سر په چټکۍ سره وخوځاوه. بيا يې ورته په ولي لاس وټاپاوه:

- ښه دا خو راته ووايه چې ته څوک يې؟

د صدرا شونډې وخوځيدې:

- يوه بي کوره پيغله!!!

سړی مخ، خيرنې ښځې ته تاو کړ، په اشاره يې ورته وويل: - بهر ووځه او ور هم ځان پسې بنده کړه!

خيرنه ښځه راووته، ور يې بند کړ. ورستۍ غږ يې له کوتې واوريد:

- څه نو حجاب لري کړه ته به هم ستړی يې چې لږه دمه واخلو.

پای

ايران/ تهران شهریار

مینه مننه او درنښت

په ټوله شوشل ميډيا مي په لاندې ادرس پيدا کولای شئ

Aftekharullah Aftekhar

<https://www.facebook.com/aftekharullah.jan?mibextid=ZbWKwL>

بي کوره پيغله

لنده کيسه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library